

Rolnummers 2571 en 2578
Arrest nr. 171/2003 van 17 december 2003

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vragen betreffende artikel 35^{quinquies decies}, § 3, eerste lid, en §§ 4 tot 7, van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging, ingevoegd door artikel 5 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 6 juli 1994 houdende bepalingen tot begeleiding van de aanpassing van de begroting 1994, gesteld door de Rechtbank van eerste aanleg te Gent.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters A. Arts en M. Melchior, en de rechters L. François, P. Martens, R. Henneuse, M. Bossuyt, E. De Groot, L. Lavrysen, J.-P. Snappe en E. Derycke, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter A. Arts,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. Onderwerp van de prejudiciële vragen en rechtspleging

a. Bij vonnis van 24 oktober 2002 in zake de c.v. Intercommunale voor slib- en vuilverwijdering van Antwerpse gemeenten (ISVAG) tegen de Vlaamse Milieumaatschappij, waarvan de expeditie ter griffie van het Arbitragehof is ingekomen op 15 november 2002, heeft de Rechtbank van eerste aanleg te Gent de volgende prejudiciële vragen gesteld :

1. « Schendt artikel 35quinquies decies, § 3, eerste lid, van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging, ingevoegd door artikel 5 van het decreet van 6 juli 1994 houdende bepalingen tot begeleiding van de aanpassing van de begroting 1994 (*Belgisch Staatsblad* van 23 september 1994, p. 24246) dat luidt als volgt : ‘ De persoon die een bezwaarschrift, zoals bedoeld in paragraaf 1, indiende, of een advocaat door hem gemachtigd, kan tegen de beslissing genomen door de ambtenaar van de maatschappij, bedoeld in paragraaf 2, voorziening indienen bij het hof van beroep van het gebied waar het kantoor gelegen is, waar de belasting is of moet worden geïnd ’, de artikelen 13 en 146 van de Grondwet en de bevoegdheidsverdelende regels, nl. in zoverre het Vlaams Gewest in artikel 35quinquies [lees : 35quinquies decies], § 3, eerste lid, van voornoemde wet, de materiële en territoriale bevoegdheid van de rechtbanken bepaalt en aldus een aangelegenheid regelt die tot de bevoegdheid van de nationale wetgever behoort, zonder zich te kunnen beroepen op artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming van de instellingen, hierbij rekening houdend met de nieuwe fiscale geschilregeling ingevoerd door de wet van 15 maart 1999 betreffende de beslechting van fiscale geschillen en de wet van 23 maart 1999 betreffende de rechterlijke inrichting in fiscale zaken ? »

2. « Is artikel 35quinquies decies, §§ 4 tot 7, (m.b.t. regels aangaande de procedure voor het hof van beroep) van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging, ingevoegd door artikel 5 van het decreet van 6 juli 1994 houdende bepalingen tot begeleiding van de aanpassing van de begroting 1994 (*Belgisch Staatsblad* van 23 september 1994, p. 24246), strijdig met artikel 146 van de Grondwet en de in de bijzondere wetten voorziene bevoegdheidsverdelende regels, nl. in zoverre het Vlaams Gewest in artikel 35quinquies decies, §§ 4 tot 7 van voornoemde wet, de procedureregels bepaalt van de procedure voor het hof van beroep, en aldus een aangelegenheid regelt die tot de bevoegdheid van de nationale wetgever behoort, zonder zich te kunnen beroepen op artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming van de instellingen, hierbij rekening houdend met de nieuwe fiscale geschilregeling ingevoerd door de wet van 15 maart 1999 betreffende de beslechting van fiscale geschillen en de wet van 23 maart 1999 betreffende de rechterlijke inrichting in fiscale zaken ? »

b. Bij vonnis van 21 november 2002 in zake de n.v. Ham Kip tegen de Vlaamse Milieumaatschappij, waarvan de expeditie ter griffie van het Arbitragehof is ingekomen op 5 december 2002, heeft de Rechtbank van eerste aanleg te Gent de volgende prejudiciële vragen gesteld :

1. « Schendt artikel 35quinquies decies, § 3, eerste lid, van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging, ingevoerd door artikel 5 van het decreet van 6 juli 1994 houdende bepalingen tot begeleiding van de aanpassing van de begroting 1994 (*Belgisch Staatsblad* van 23 september 1994, p. 24246) dat luidt als volgt : ‘ De persoon die een bezwaarschrift, zoals bedoeld in paragraaf 1, indiende, of een advocaat

door hem gemachtigd, kan tegen de beslissing genomen door de ambtenaar van de maatschappij, bedoeld in paragraaf 2, voorziening indienen bij het hof van beroep van het gebied waar het kantoor gelegen is, waar de belasting is of moet worden geïnd', de artikelen 13 en 146 van de Grondwet en de bevoegdheidsverdelende regels, nl. in zoverre het Vlaams Gewest in artikel 35quinquies [lees : 35quinquies decies], § 3, eerste lid, van voornoemde wet, de materiële en territoriale bevoegdheid van de rechtbanken bepaalt en aldus een aangelegenheid regelt die tot de bevoegdheid van de nationale wetgever behoort, zonder zich te kunnen beroepen op artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming van de instellingen, hierbij rekening houdend met de nieuwe federale fiscale geschilregeling ingevoerd door de wet van 15 maart 1999 betreffende de beslechting van fiscale geschillen en de wet van 23 maart 1999 betreffende de rechterlijke inrichting in fiscale zaken ? »

2. « Is artikel 35quinquies decies, §§ 4 tot 7, (m.b.t. regels aangaande de procedure voor het hof van beroep) van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging, ingevoerd door artikel 5 van het decreet van 6 juli 1994 houdende bepalingen tot begeleiding van de aanpassing van de begroting 1994 (*Belgisch Staatsblad* van 23 september 1994, p. 24246), strijdig met artikel 146 van de Grondwet en de in de bijzondere wetten voorziene bevoegdheidsverdelende regels, nl. in zoverre het Vlaams Gewest in artikel 35quinquies decies, §§ 4 tot 7 van voornoemde wet, de procedureregels bepaalt van de procedure voor het hof van beroep, en aldus een aangelegenheid regelt die tot de bevoegdheid van de nationale wetgever behoort, zonder zich te kunnen beroepen op artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming van de instellingen, hierbij rekening houdend met de nieuwe federale fiscale geschilregeling ingevoerd door de wet van 15 maart 1999 betreffende de beslechting van fiscale geschillen en de wet van 23 maart 1999 betreffende de rechterlijke inrichting in fiscale zaken ? »

Die zaken, ingeschreven onder de nummers 2571 en 2578 van de rol van het Hof, werden samengevoegd.

Memories zijn ingediend door :

- de c.v. Intercommunale voor slib- en vuilverwijdering van Antwerpse gemeenten (ISVAG), met zetel te 2610 Wilrijk, Boomsesteenweg 1000;
- de Vlaamse Milieumaatschappij, met zetel te 9320 Erembodegem, A. Van De Maelestraat 96;
- de n.v. Ham Kip, met maatschappelijke zetel te 3630 Maasmechelen, Oude Bunders 2051;
- de Vlaamse Regering;
- de Ministerraad.

De Vlaamse Regering heeft een memorie van antwoord ingediend.

Op de openbare terechtzitting van 17 september 2003 :

- zijn verschenen :
  - . Mr. P. Van Der Straten, advocaat bij de balie te Antwerpen, voor de c.v. ISVAG;
  - . Mr. O. Vanhulst, advocaat bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;
  - . Mr. S. Libeer, advocaat bij de balie te Brussel, voor de Vlaamse Milieumaatschappij;
  - . Mr. S. Lust, advocaat bij de balie te Brugge, loco Mr. P. Van Orshoven, advocaat bij de balie te Brussel, voor de Vlaamse Regering;
- hebben de rechters-verslaggevers E. Derycke en R. Henneuse verslag uitgebracht;
- zijn de voornoemde advocaten gehoord;
- zijn de zaken in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *De feiten en de rechtspleging in de bodemgeschillen*

De c.v. Intercommunale voor slib- en vuilverwijdering van Antwerpse gemeenten (ISVAG) (zaak nr. 2571) en de n.v. Ham Kip (zaak nr. 2578) betwisten voor de verwijzende rechter, respectievelijk voor de aanslagjaren 1999 en 1998, hun aanslagen in de Vlaamse milieuheffing op de waterverontreiniging. Zij maken bezwaar tegen een aantal procedurele bepalingen van hoofdstuk III*bis*, getiteld « Bijzondere bepalingen voor het Vlaamse Gewest inzake heffingen op de waterverontreiniging », in de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging, ingevoegd bij artikel 44 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 25 juni 1992, gewijzigd bij onder meer het decreet van 6 juli 1994 en vervangen bij artikel 12 van het decreet van 22 december 2000.

De verwijzende rechter stelt vast dat met betrekking tot de regels inzake de bevoegdheid en de procedure voor het rechtscollege die van toepassing zijn op de bodemgeschillen, een conflict rijst tussen, enerzijds, de regeling die is vastgesteld bij artikel 5 van het decreet van 6 juli 1994 en, anderzijds, de wetten van 15 en 23 maart 1999, waarbij met ingang van 6 april 1999 een nieuwe federale fiscale procedure werd ingevoerd, terwijl op 5 juli 2000 de beslissing van de ambtenaar van de Vlaamse Milieumaatschappij ter kennis werd gebracht aan respectievelijk de c.v. ISVAG en de n.v. Ham Kip.

De verwijzende rechter is van oordeel dat die conflictsituatie verschilt van die waarover het Hof in het arrest nr. 19/2001 uitspraak heeft gedaan, doordat te dezen de vraag rijst of ook na de inwerkingtreding van de nieuwe gemeenrechtelijke fiscale procedure de voorwaarden voor de toepassing van artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 nog voorhanden zijn, inzonderheid wat betreft de voorwaarde dat de aangelegenheid zich tot een gedifferentieerde regelgeving moet kunnen lenen. Uit het voormelde arrest blijkt volgens de verwijzende rechter dat het Hof het antwoord openlaat op de vraag of de bepalingen van het decreet van 6 juli 1994 nog « noodzakelijk » zijn, gelet op de voormelde wetten van 15 en 23 maart 1999.

Na vastgesteld te hebben dat uit de geschillen die voor hem aanhangig zijn een conflict blijkt tussen twee verschillende procedures - de ene vastgesteld in het decreet van 6 juli 1994, de andere in de nieuwe federale fiscale procedure -, stelt de verwijzende rechter de voormelde prejudiciële vragen.

III. *In rechte*

- A -

Standpunt van de c.v. ISVAG (zaak nr. 2571)

A.1. De c.v. ISVAG betoogt dat de prejudiciële vragen het gevolg zijn van onbehoorlijke regelgeving op het vlak van de fiscale bepalingen met betrekking tot de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging, inzonderheid ten gevolge van het grote aantal wijzigingen die door de decreetgever in die regelgeving werden aangevoerd.

Sinds de inwerkingtreding van de wetten van 15 en 23 maart 1999 waarbij een nieuwe federale fiscale procedure werd ingevoerd, zijn de in de geding zijnde bepalingen van het decreet van 6 juli 1994 volgens de c.v. ISVAG strijdig met de bevoegdheidverdelende regels, nu aan de voorwaarden, gesteld door artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, niet meer is voldaan. De redenen die in het arrest nr. 19/2001 nog werden aanvaard om het voormelde artikel 10 toe te passen, kunnen na de inwerkingtreding van de wetten van 15 en 23 maart 1999 volgens die partij niet meer worden aangevoerd.

Standpunt van de n.v. Ham Kip (zaak nr. 2578)

A.2. Na de inwerkingtreding van de wetten van 15 en 23 maart 1999, is volgens de n.v. Ham Kip niet langer het hof van beroep, maar wel de rechtbank van eerste aanleg bevoegd om uitspraak te doen over de in het geding zijnde betwistingen.

Die partij verwijst naar het decreet van 22 december 2000, waarbij de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging wordt gewijzigd, en inzonderheid naar artikel 14 van dat decreet, waarin in een overgangsregeling is voorzien.

Na te hebben herinnerd aan het arrest nr. 19/2001, stelt de n.v. Ham Kip dat het Hof zich te dezen slechts dient uit te spreken over de bestaanbaarheid met de bevoegdheidverdelende regels van de in het geding zijnde bepalingen, voor de periode vanaf de inwerkingtreding van de nieuwe fiscale procedure tot de inwerkingtreding van het decreet van 22 december 2000.

De n.v. Ham Kip besluit dat vanaf de inwerkingtreding van de wetten van 15 en 23 maart 1999, de in het geding zijnde bepalingen niet meer voldoen aan de voorwaarden die voor de toepassing van artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 zijn gesteld, zodat de in het geding zijnde bepalingen artikel 146 van de Grondwet schenden.

Standpunt van de Vlaamse Milieumaatschappij

A.3. Volgens de Vlaamse Milieumaatschappij sluit sinds de inwerkingtreding van het decreet van 22 december 2000 de in het geding zijnde regeling opnieuw aan bij de federale fiscale regeling wat betreft de aanwijzing van de bevoegde rechtbank (rechtbank van eerste aanleg) en de procedureregels.

Die partij is van oordeel dat het Hof zal dienen te onderzoeken of, enerzijds, de nieuwe federale fiscale regeling, ingevoerd door de wetten van 15 en 23 maart 1999, de wet van 26 maart 1971 - al dan niet impliciet - heeft gewijzigd en, anderzijds, de noodzakelijkheid bleef bestaan voor het Vlaamse Gewest om nog een eigen regeling te behouden, zij het voor de korte periode tussen de inwerkingtreding op 6 april 1999 van de federale fiscale regeling en de inwerkingtreding op 30 december 2000 van het decreet van 22 december 2000.

Wat de eventuele wijziging van de wet van 26 maart 1971 betreft, is de Vlaamse Milieumaatschappij van mening dat een federale wet niet zomaar een Vlaams decreet, dat eerder rechtsgeldig werd bevonden, kan wijzigen. Een nieuwe federale regelgeving vermag niet het bijzonder fiscaal procesrecht dat door de decreetgever is ingevoerd te wijzigen. Die partij is dan ook van oordeel dat de nieuwe federale fiscale regelgeving de decretale normen, neergelegd in hoofdstuk IIIbis van de wet van 26 maart 1971, geenszins - ook niet impliciet - heeft opgeheven.

Wat de noodzakelijkheid van een eigen gewestelijke regeling betreft, verwijst de Vlaamse Milieumaatschappij naar de rechtszekerheid, de noodwendigheden van de dienst en de zorg om procedurele chaos te voorkomen. De Vlaamse Milieumaatschappij is van oordeel dat ook de andere voorwaarden waaraan moet worden voldaan om een beroep te kunnen doen op artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, zijn verwezenlijkt : de aangelegenheid leent zich tot een gedifferentieerde regeling en de weerslag van de in het geding zijnde bepalingen op die aangelegenheid is slechts marginaal, mede gelet op de korte periode - nauwelijks een twintigtal maanden - gedurende welke de in het geding zijnde procedure is gehandhaafd.

Standpunt van de Vlaamse Regering

A.4. De Vlaamse Regering verwijst naar de arresten nrs. 19/2001 en 85/2002 en ziet geen redenen waarom te dezen een ander antwoord op dezelfde rechtsvragen zou moeten worden gegeven.

Wat de vraag van de verwijzende rechter betreft of de toepassing die in het arrest nr. 19/2001 werd gemaakt van artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 nog wel opgaat, nu de federale fiscale geschillenregeling met ingang van 8 april 1999 door de wetten van 15 en 23 maart 1999 grondig werd hervormd, is de Vlaamse Regering van oordeel dat die federale hervorming van de fiscale procedure niet ter zake dient, omdat een bepaling die niet strijdig is met de bevoegdheidverdelende regels, dat niet kan worden, omdat inmiddels de context is veranderd waarin die bepaling toentertijd is aangenomen. Daaraan wordt geen afbreuk gedaan door de omstandigheid dat die hervorming aanleiding heeft gegeven tot de opheffing door de Vlaamse decreetgever van de in het geding zijnde bepalingen, omdat hij zich naar de federale regeling wilde schikken.

Met verwijzing naar de rechtspraak van het Hof betoogt de Vlaamse Regering dat men zich voor de beoordeling van de bevoegdheid van een wetgever noodzakelijk moet terugplaatsen op het ogenblik van de totstandkoming van de in het geding zijnde bepalingen.

Volgens de Vlaamse Regering spreekt het vanzelf dat het oordeel van een wetgever, *a fortiori* het oordeel over het « noodzakelijk » karakter van een maatregel in de zin van artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, niet voortdurend op de helling kan worden gezet, laat staan telkens opnieuw aan de gewijzigde omstandigheden door het Hof kan worden getoetst.

Dat de bevoegdheid van het Vlaamse Gewest tot gevolg heeft dat er gedurende een bepaalde periode twee procedureregelingen zijn geweest voor geschillen over dezelfde Vlaamse milieueffingen doet aan die bevoegdheid evenmin afbreuk. Volgens de Vlaamse Regering scheidt dat niet eens een praktisch probleem, aangezien dergelijke wetsconflicten eenvoudig kunnen worden opgelost met toepassing van het algemeen rechtsbeginsel dat de bijzondere regeling voorrang heeft op de algemene.

Standpunt van de Ministerraad

A.5. De Ministerraad is van oordeel dat de twee prejudiciële vragen bevestigend dienen te worden beantwoord.

Wat de eerste prejudiciële vraag betreft, betoogt de Ministerraad dat krachtens de artikelen 145 en 146 van de Grondwet, de vaststelling van de bevoegdheden van de hoven en rechtbanken tot de exclusieve bevoegdheid van de federale wetgever behoort. De decreetgever vermag ter zake slechts optreden, wanneer drie voorwaarden zijn vervuld : de noodzaak om zijn bevoegdheden uit te oefenen, de aangelegenheid dient zich tot een gedifferentieerde regeling te lenen, en de weerslag op de aangelegenheid mag slechts marginaal zijn. Volgens de Ministerraad zijn die cumulatieve voorwaarden te dezen niet vervuld. De decreetgever toont geenszins aan dat de aanwijzing van het hof van beroep noodzakelijk zou zijn om de betrokken gewestbevoegdheden te kunnen uitoefenen. Die aanwijzing doet, integendeel, afbreuk aan de door de federale wetgever in 1999 doorgevoerde fiscale hervorming, waarbij alle fiscale geschillen, in eerste aanleg, aan de rechtbank van eerste aanleg worden toevertrouwd.

Wat de tweede prejudiciële vraag betreft, merkt de Ministerraad op dat het aan de federale wetgever staat, op grond van zijn residuaire bevoegdheid, de procedureregels voor de rechtscolleges vast te stellen. Volgens de Ministerraad toont de decreetgever geenszins aan waarom het aannemen van procedureregels die afwijken van het gemeen fiscaal procesrecht, noodzakelijk zou zijn om de betrokken gewestbevoegdheden te kunnen

uitoefenen. Integendeel, aldus de Ministerraad, de door de decreetgever aangenomen procedureregels zijn van die aard dat de principiële bevoegdheid van de federale wetgever om de procedureregels voor de hoven en rechtbanken vast te stellen, geen uitwerking meer heeft, zodat de decreetgever zijn bevoegdheden heeft overschreden.

- B -

B.1.1. De prejudiciële vragen - in beide zaken inhoudelijk identiek - hebben betrekking op artikel 5 van het decreet van 6 juli 1994 houdende bepalingen tot begeleiding van de aanpassing van de begroting 1994, in zoverre in artikel 35*quinquies decies* van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging de volgende bepalingen worden toegevoegd :

« § 3. De persoon die een bezwaarschrift, zoals bedoeld in § 1, indiende, of een advocaat door hem gemachtigd, kan tegen de beslissing genomen door de ambtenaar van de Maatschappij, bedoeld in § 2, een voorziening indienen bij het Hof van Beroep van het gebied waar het kantoor gelegen is, waar de belasting is of moet geïnd worden.

De eiser mag aan het Hof van Beroep bezwaren onderwerpen die noch in het bezwaarschrift werden geformuleerd, noch ambtshalve door de directeur of door de door hem gedelegeerde ambtenaar werden onderzocht, voor zover zij een overtreding van de wet of een schending van de op straf van nietigheid voorgeschreven procedurevormen aanvoeren.

[...]

§ 4. De eiser die gebruik wenst te maken van nieuwe stukken, is gehouden deze geïnventariseerd neer te leggen ter griffie van het Hof van Beroep, binnen zestig dagen na neerlegging van de uitgifte en van de stukken bedoeld in § 3, vijfde lid, door de gemachtigde ambtenaar van de Maatschappij.

De in § 3, tweede lid bedoelde nieuwe bezwaren mogen worden geformuleerd ofwel in de voorziening, ofwel in een geschrift dat aan de griffie van het Hof van Beroep wordt afgegeven en dit op straffe van verval binnen de termijn gesteld in het eerste lid van deze paragraaf. De gemachtigde ambtenaar van de Maatschappij heeft het recht ter griffie van het Hof van Beroep inzage te doen nemen van het dossier en van de nieuwe stukken gedurende dertig dagen volgend op de in het eerste en tweede lid van deze paragraaf toegestane termijnen.

Hij moet binnen dezelfde termijn van dertig dagen de memories, stukken en bescheiden welke hij als antwoord meent te moeten voordragen, ter griffie afgeven.

De eiser kan er inzage van nemen.

De eiser kan enkel mits machtiging van het Hof van Beroep wederantwoorden door neerlegging van stukken en bescheiden. Wanneer hij om die machtiging verzoekt, omschrijft hij de stukken en bescheiden welke hij nog van zin is in het debat te gebruiken.

§ 5. De neerlegging van het verzoekschrift en van het origineel van de betekening, alsook de afgifte en neerlegging van documenten, bedoeld in § 3 en 4, mogen bij ter post aangetekende brief worden gedaan.

§ 6. Indien bij het oproepen van een zaak, een van de partijen verstek laat gaan, niettegenstaande de griffie bij een ter post aangetekende brief een oproeping heeft gezonden aan de in het beroep opgegeven woonplaats, wordt er uitspraak gedaan op de conclusie van de andere partij.

Het arrest wordt in elk geval geacht op tegenspraak gewezen te zijn.

§ 7. Tegen een arrest van het Hof van Beroep staat een voorziening in cassatie open.

De voorziening geschiedt door een verzoekschrift, gericht aan het Hof van Cassatie, dat op straffe van nietigheid een bondige uiteenzetting van de middelen en de aanduiding van de geschonden wetten bevat.

Het verzoekschrift, dat vooraf aan de verweerder werd betekend, en het exploit van de betekening worden ter griffie van het Hof van Beroep afgegeven binnen een termijn van drie maanden te rekenen van de kennisgeving van het arrest, bij een ter post aangetekende brief door de griffie aan de in bedoeld arrest opgegeven woonplaats gedaan, een en ander op straffe van verval.

Het verzoekschrift, het exploit van betekening alsmede de stukken die de eiser er eventueel zou aan toegevoegd hebben, het proceduredossier alsmede alle andere met de betwisting verband houdende stukken die ter griffie liggen van het Hof van Beroep, worden onmiddellijk aan de griffie van het Hof van Cassatie toegezonden met een eensluidend verklaard afschrift van de ter zake genomen beslissing.

Binnen veertig dagen te rekenen van de door de griffier van het Hof van Cassatie aan partijen gedane kennisgeving van de neerlegging van de stukken ter griffie van dit Hof, kan de verweerder er inzage van nemen en op de griffie de stukken en memories afgeven welke hij als antwoord meent te moeten voordragen. De eiser kan er inzage van nemen.

De kennisgeving van de neerlegging van de stukken ter griffie wordt bij ter post aangetekende brief gedaan.

De voorziening wordt berecht; alle arresten worden geacht op tegenspraak te zijn gewezen.

Bij verbreking wordt de zaak naar een ander Hof van Beroep verwezen, zonder andere formaliteit dan de toezending van het dossier naar de griffie van dit Hof door de hoofdgriffier van het Hof van Cassatie. »

B.1.2. Artikel 35 *quinquies decies* van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging werd inmiddels vervangen door artikel 12 van het decreet van 22 december 2000, doch die bepaling is krachtens artikel 14 van datzelfde decreet niet van toepassing op de zaken die aanhangig zijn voor de verwijzende rechter.

B.2.1. De eerste prejudiciële vraag in beide zaken heeft betrekking op het feit dat het hof van beroep van het gebied waar het kantoor waar de belasting is of moet worden geïnd gelegen is, als bevoegd rechtscollege wordt aangewezen voor de behandeling van de geschillen inzake heffingen op de waterverontreiniging.

In de tweede prejudiciële vraag in beide zaken wordt het Hof gevraagd of het Vlaamse Gewest bevoegd was om, in die aangelegenheid, in het decreet een procedureregeling vast te stellen.

Zowel in de eerste als in de tweede prejudiciële vraag in beide zaken, wordt het Hof inzonderheid gevraagd of de nieuwe federale fiscale geschillenregeling, ingevoerd door de wetten van 15 en 23 maart 1999, een weerslag heeft op de bevoegdheidsverdeling in de in het geding zijnde aangelegenheid.

B.2.2. Gelet op hun samenhang onderzoekt het Hof de eerste en de tweede prejudiciële vraag samen.

B.3.1. De heffing inzake de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging, zoals vervat in de wet van 26 maart 1971, werd door het Vlaamse Gewest ingevoerd krachtens de door artikel 170 van de Grondwet aan de gewesten toegekende algemene fiscale bevoegdheid.

B.3.2. Die algemene fiscale bevoegdheid staat het gewest niet toe regels uit te vaardigen met betrekking tot de bevoegdheid en de procedure voor de rechtscolleges. Krachtens de artikelen 145 en 146 van de Grondwet behoort de omschrijving van de bevoegdheden van de rechtscolleges tot de uitsluitende bevoegdheid van de federale wetgever. Het vaststellen van procedureregels voor de rechtscolleges komt aan de federale wetgever toe op grond van zijn residuaire bevoegdheid.

B.3.3. Luidens artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 kunnen de decreten evenwel rechtsbepalingen bevatten in aangelegenheden waarvoor de raden niet bevoegd zijn, voor zover die bepalingen noodzakelijk zijn voor de uitoefening van hun bevoegdheid. Sinds de wijziging van artikel 19, § 1, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 door de bijzondere wet van 16 juli 1993 kunnen de gewesten ook een beroep doen op artikel 10 om de door de Grondwet aan de federale wetgever voorbehouden aangelegenheden te regelen. Daartoe is vereist dat een dergelijke regeling noodzakelijk kan worden geacht voor de uitoefening van de bevoegdheden van het gewest, dat die aangelegenheid zich tot een gedifferentieerde regeling leent en dat de weerslag van de betrokken bepalingen op die aangelegenheid slechts marginaal is.

B.4.1. Reeds bij de wijziging van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging door het decreet van 25 juni 1992 houdende diverse bepalingen tot begeleiding van de begroting 1992, had de decreetgever de bedoeling uitgedrukt om voor de geschillenregeling een parallellisme tot stand te brengen met het Wetboek van de inkomstenbelastingen. Omdat hij evenwel niet bevoegd werd geacht om het bevoegde rechtscollege aan te wijzen, had hij zich destijds beperkt tot een algemene verwijzing naar het Wetboek van de inkomstenbelastingen (W.I.B.). Zoals uitvoerig uiteengezet in de parlementaire voorbereiding van de in het geding zijnde bepalingen en zoals ook in de praktijk is gebleken, leidde die regeling tot onduidelijkheid omtrent de bevoegde rechtbank en werden zaken soms tegelijk bij verschillende rechtscolleges aanhangig gemaakt, met grote rechtsonzekerheid tot gevolg (*Parl. St.*, Vlaamse Raad, 1993-1994, nr. 549/1, pp. 3-10, en nr. 549/8, pp. 3 en 4).

B.4.2. Na de wijziging van artikel 19, § 1, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 door de wet van 16 juli 1993, heeft de decreetgever op 6 juli 1994 een nieuwe regeling uitgevaardigd om de bestaande verwarring weg te nemen, waarbij uitdrukkelijk het hof van beroep als bevoegd rechtscollege werd aangewezen.

B.4.3. Onder verwijzing naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft de Raad van State in zijn advies met betrekking tot de in het geding zijnde bepalingen gesteld dat onvoldoende samenhang en onduidelijkheid van een regeling het recht op effectieve toegang tot de rechter kunnen schenden (*Parl. St.*, Vlaamse Raad, 1993-1994, nr. 549/1, pp. 49 en 50).

B.4.4. De decreetgever kon het noodzakelijk achten, om rechtsonzekerheid te vermijden en om een coherente regelgeving in het betrokken domein te waarborgen, de bevoegde rechter uitdrukkelijk te vermelden. De aanwijzing van het hof van beroep sloot aan bij de meeste fiscale procedures en was, wat de territoriale bevoegdheid betreft, in overeenstemming met de toen geldende federale regeling vervat in artikel 632 van het Gerechtelijk Wetboek. De in het geding zijnde bepaling had derhalve geen invloed op de aan de federale wetgever voorbehouden bevoegdheden, zodat de decreetgever met de aanwijzing van het bevoegde rechtscollege binnen de grenzen gebleven is die zijn aangegeven door artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen.

B.5.1. De in het geding zijnde paragraaf 4 van artikel 35*quinquies decies* regelt de wijze waarop voor het hof van beroep nieuwe bezwaren mogen worden geformuleerd en nieuwe stukken kunnen worden ingediend. Aldus bepaalt hij sommige aspecten van de rechtspleging voor dat rechtscollege.

B.5.2. Artikel 807 van het Gerechtelijk Wetboek, dat krachtens artikel 1042 van datzelfde Wetboek eveneens van toepassing is in hoger beroep, bepaalde ten tijde van de totstandkoming van het decreet van 6 juli 1994, dat een vordering in rechte kan worden uitgebreid of gewijzigd indien de nieuwe, op tegenspraak genomen conclusies berusten op een feit of akte in de dagvaarding aangevoerd, zelfs indien hun juridische omschrijving verschillend is.

In het voormalige artikel 377, tweede lid, van het W.I.B. 1992 daarentegen werd de mogelijkheid van nieuwe bezwaren beperkt, in die zin dat aan het hof van beroep slechts nieuwe juridische en geen nieuwe feitelijke betwistingen konden worden voorgelegd. De noodzaak om in het fiscaal procesrecht in een eigen regelgeving die afwijkt van het gemeen procesrecht te voorzien, is ook op het federale vlak tot uiting gekomen.

B.5.3. De in het geding zijnde paragrafen 5, 6 en 7 van artikel 35*quinquies decies* regelen respectievelijk de neerlegging van stukken, de gevolgen van het verstek en de voorziening in cassatie. Aldus bepalen zij sommige aspecten van de rechtspleging voor het hof van beroep en het Hof van Cassatie.

B.5.4. Afgezien van een aantal terminologische aanpassingen en de weglating van de tweede zin van het eerste lid van artikel 388 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 (W.I.B. 1992), nemen de voormelde paragrafen 5, 6 en 7 de voormalige tekst over van respectievelijk de artikelen 384, 385 en 387 tot en met 391.

B.5.5. In zijn streven naar een parallellisme met de regeling in W.I.B. 1992 en vanuit dezelfde bekommernis voor een duidelijke en coherente regelgeving, kon de decreetgever voor de betrokken gewestbelasting een soortgelijke regeling noodzakelijk achten. Bovendien kon hij enkel door het opnemen van de bedoelde regelgeving in het decreet de modaliteiten aangeven die specifiek zijn voor de door hem ingestelde belasting en die aansluiten bij de aan het beroep voorafgaande bezwaarprocedure. De weerslag op de aan de wetgever voorbehouden bevoegdheid om de procedure voor de rechtscolleges te regelen is bovendien marginaal, nu de decreetgever zich beperkt heeft tot louter terminologische aanpassingen en in geen enkel opzicht aan de inhoudelijke federale regeling afbreuk heeft gedaan. Het Vlaamse Gewest heeft met de aanneming van de in het geding zijnde bepalingen zijn bevoegdheid niet overschreden.

B.6.1. De verwijzende rechter vraagt het Hof nog te onderzoeken of de nieuwe fiscale geschillenregeling, ingevoerd door de wetten van 15 en 23 maart 1999, een weerslag heeft op de bevoegdheidsverdeling tussen de federale Staat en het Vlaamse Gewest in de in het geding zijnde aangelegenheid.

B.6.2. De nieuwe fiscale geschillenregeling, ingevoerd door de wet van 15 maart 1999 betreffende de beslechting van fiscale geschillen en de wet van 23 maart 1999 betreffende de rechterlijke inrichting in fiscale zaken, geldt in beginsel voor alle belastingen en dus ook voor die welke zijn ingevoerd door de gewesten.

B.6.3. Nu de in het geding zijnde bepalingen zijn aangenomen vóór de bekendmaking van de voormelde wetten van 15 en 23 maart 1999, kon het behoud ervan voor de aanslagjaren 1998 en 1999 noodzakelijk worden geacht teneinde een nieuwe rechtsonzekerheid te vermijden.

B.7. De prejudiciële vragen dienen ontkennend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 35*quinquies decies*, § 3, eerste lid, en §§ 4 tot 7, van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging, ingevoegd bij artikel 5 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 6 juli 1994 houdende bepalingen tot begeleiding van de aanpassing van de begroting 1994, vóór de vervanging ervan bij artikel 12 van het decreet van 22 december 2000, schendt niet de regels die de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de gemeenschappen en de gewesten bepalen.

Aldus uitgesproken in het Nederlands en het Frans, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 17 december 2003.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

A. Arts